

La utopia, la noble meta que inspira el camí de la política, ha recuperat, en el mapa divers i plural que van dibuixar a tot l'Estat les últimes eleccions, un lloc central al debat pel qual ens hem de felicitar. És positiu i sa per a les nostres institucions, per a la democràcia i per a la convivència recuperar aquesta cerca de la utopia. Però hem de tenir ben clar que la utopia, com va escriure el periodista i escriptor uruguaià Eduardo Galeano, és com l'horitzó: "Camino dos pasos, ella se aleja dos pasos y el horizonte se corre diez pasos más allá. ¿Entonces para qué sirve la utopia? Para eso, sirve para caminar".

La cerca de la utopia des d'un lloc de responsabilitat política s'ha de fer amb això, amb responsabilitat: la de no decebre els ciutadans i ciutadanes que han confiat en nosaltres. Generar il·lusió entre la ciutadania, marcar-nos un horitzó que ens ajude a caminar, és bo sempre que fer-ho no supose enganyar a ningú. Perquè, si no, la utopia acaba convertint-se en decepció, en una frustració col·lectiva que, com lamentablement estem veient ja en la Grècia de Tsipras, pot tenir conseqüències socials i econòmiques devastadores.

En las últimes setmanes, hem donat la benvinguda a les institucions de tot l'Estat a noves formacions polítiques que, a poc a poc, van comprovant en carn pròpia que res és senzill ni gratuït i que allò que moltes vegades s'ha titllat amb lleugeresa de privilegi són en molts casos una garantia de què la participació política es pot exercir per tots i amb total llibertat. És important que qui pensava que tot era fàcil, pugui incorporar-se a la noble tasca de buscar la utopia des de dins. Confiem que sapien fer-ho més enllà de la política de gestos i amb la responsabilitat de no defraudar ningú.